

ผลการตรวจพบว่า มินนี่เป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดจริงดังที่หมอสันนิษฐาน แกเหลือเวลาใช้ชีวิตได้อีกหกสัปดาห์ถึงสามเดือนเท่านั้น”ผลการตรวจพบว่า มินนี่เป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดจริงดังที่หมอสันนิษฐาน แกเหลือเวลาใช้ชีวิตได้อีกหกสัปดาห์ถึงสามเดือนเท่านั้น”

ฉันแต่งงานกับแกรี่ซึ่งมีอาชีพเป็นนักดับเพลิงและฝันอยากมีลูกสาวตัวเล็กน่ารักเหมือนตุ๊กตา และอยากมีลูกเต็มบ้าน แล้วเราก็มีลูกสาวคนแรกสนใจหมายอย่างราบรื่นไร้อุปสรรคใดๆ มินนี่คือหนูน้อยแก้มแดงตาสีฟ้าเจิดจ้าซึ่งชักนำความรักท่วมทับที่ฉันไม่เคยรู้สึกมาก่อนแบบแม่ๆ ทั้งหลายนั่นเอง แล้วแกรี่ก็เหวี่ยงไม่แพ้กันเพราะมักอุ้มแกไว้เสมอ

ครอบครัวเรามีชีวิตที่ผาสุก จนฉันนึกอยากมีลูกอีกคน ฉันบอกแกรี่ว่า “คราวนี้ต้องได้ลูกชายนะ คุณจะไม่มีคนเล่นเบสบอลด้วยใจ” เราสองคนหัวเราะขำเหตุผลนี้ แกรี่บอกว่า “ลูกชายก็ดี ผมจะได้มีเพื่อนนั่ง เพราะคุณติดมินนี่แฉะเลยนี่นา” ฉันคิดในใจว่าผู้ชายมักอิจฉาลูกคนแรกเสมอ แต่จะให้ละความสนใจลูก มาโอบล้อมกันไปไม่ได้แน่ๆ

ฉันตั้งครรภ์ที่สองตอนมีอายุสองขวบ ตอนครรภ์ย่างเข้าเดือนที่สอง ฉันสะดุ้งตื่นด้วยอาการปวดท้องอย่างสุดๆ จนแกรี่ต้องรีบพาส่งโรงพยาบาล แพทย์ทำการผ่าตัดฉุกเฉินเพื่อช่วยชีวิตฉันด้วยการตัดมดลูกทิ้งไปเนื่องจากก้อนเนื้อในมดลูก แกรี่สารภาพด้วยสีหน้าสลดว่า เขาจำใจลงนามอนุญาตให้ผ่าตัดเพราะกลัวฉันตาย ขณะที่ฉันเสียใจมาก “แกรี่คะ ฉันก็มีลูกไม่ได้อีกแล้วสิ” แกรี่แย้งว่า “เรายังมีมินนี่ที่สวรรค์ส่งมาให้คนหนึ่งแล้วนี่”

เมื่อกลับจากโรงพยาบาล ฉันยิ่งประคบประหม่อมินนี่มากขึ้นอีกหลายเท่า เพราะแกคือสมบัติล้ำค่าที่มีอยู่ เป็นลูกคนเดียวที่ฉันจะมีได้ในชาตินี้ เมื่อเวลาผ่านไปแกรี่ได้เลื่อนตำแหน่งเป็นหัวหน้าทีมดับเพลิง มินนี่เข้าเรียนอนุบาล แล้วเวลาผ่านไปรวดเร็วกระทั่งแกย้ายสู่วัยรุ่น ฉันตั้งใจให้ลูกได้รับความรื่นรมย์ในชีวิตให้มากที่สุด ให้ลูกคบเพื่อนหญิงชายไม่เลือกเพศ เพราะเชื่อมั่นว่าถ้าลูกอบอุ่นมีความสุขที่บ้าน แกจะไม่เร่งด่วนแต่งงานไปก่อนวัยอันควร

เพื่อนหนุ่มที่มินนี่ไปไหนด้วยชื่อเบน ซึ่งฉันรู้จักดี คืนหนึ่งเมื่อลูกกลับมา ฉันสังเกตเห็นแกทรุดตัวนอนทั้งที่ยังสวมเสื้อโค้ทอยู่ “เป็นอะไรไปลูกทะเลาะกับเบนหรือ” ฉันถาม แต่มินนี่บอกว่า “เปล่าคะแม่ หนูเป็นอะไรไม่รู้ เพียงขนาดมอยหลับระหว่างทางกลับจากดูหนัง เป็นบอว่าหนูเป็นประเภทหลับได้เสมอในงานปาร์ตี้” ฉันคลำเนื้อตัวแกก็ไม่พบอาการใดๆ และคิดว่าแกแค่ต้องพักผ่อนมากๆ เท่านั้นเอง กระนั้นก็รู้สึกหวั่นใจโดยไม่รู้สาเหตุขึ้นมาจนได้

มินนี่ตื่นสายและมีรอยคล้ำใต้ตา ฉันบอกให้ลูกกลับไปนอนต่อ แล้วรีบโทรตามหมอมาตรวจ ซึ่งบอว่าอาจเป็นอาการไวรัส ให้นอนพักแล้วดูว่ามีไข้หรือไม่ เช้าวันอาทิตย์มินนี่อาการดีขึ้นจนไปโบสถ์ได้ แต่กลับมานอนซมเหมือนเดิม วันจันทร์แกยื่นกรานไปโรงเรียนตามปกติ ถึงตอนเที่ยงพยาบาลประจำโรงเรียนโทรมาบอกให้ผู้ปกครองไปรับกลับบ้าน เพราะมินนี่มีไข้สูง แกบอกฉันว่า “หัวโหม่งพอจะหนูเกิดปวดหัวจี๊ดหมดแรงเย็นไม่ไหว” ฉันคิดว่าลูกเป็นหวัดและให้นอนพัก

ตลอดอาทิตย์นั้นมินนี่มีไข้สูง ซีดเขียว กระสับกระส่าย กินอาหารไม่ได้ หมอคาดว่าจะเป็นอาการโลหิตจาง ตอนพาไปหาหมอ พ่อแม่ต้องช่วยประคองขณะพยาบาลเจาะเลือดไปตรวจ สักครู่เราสองคนถูกตามตัวเข้าไปฟังผล ขณะลูกอ่อนเปลี้ยมอยหลับไป หมอมีสีหน้าสลดจนฉันใจหายวูบ “ผลการตรวจเลือดบ่งว่า เซลล์เม็ดโลหิตขาวมากกว่าปกติหกเท่า หมอเกรงว่ามินนี่ป่วยหนักและต้องตรวจต่อไปอีกมาก”

หมอหยุดขี้ไปครู่หนึ่ง “เกรงว่าจะเป็นโรคมะเร็งในเม็ดโลหิตขาว” คำพูดของหมอระเบิดตูมขึ้นมาในหัวสมองฉันแทบแหลกสลายเป็นเสี่ยงๆ ไม่จริง! ไม่จริงแน่ๆ เสียหมอนแวนวามาเหมือนอยู่ไกลลิบ “หมออยากให้มินนี่เข้าโรงพยาบาลทันที เพื่อทำการตรวจไข่ออนในโพรงกระดูก” แกรี่ถามตะกุกตะกักว่า “เรามีความหวังบ้างไหมครับ”

“คนไข้หลายคนก็สู้โรคนี้นี้ได้นะ เพราะฉะนั้นอย่าเพิ่งหมดหวังเลย” หมอบอก

ผลการตรวจพบว่า มินนี่เป็นโรคมะเร็งในเม็ดเลือดจริงดังที่หมอสันนิษฐาน แกเหลือเวลาใช้ชีวิตได้อีกหกสัปดาห์ถึงสามเดือนเท่านั้น ทำไม่ต้องเป็นมินนี่? ทำไม่ต้องเป็นลูกของฉัน? ฉันคิดด้วยหัวใจปวดร้าวสุดประมาณ กระนั้นเราสองคนใช้ความพยายามยั้งยวดทุกครั้งที่ไม่เยี่ยมลูกด้วยการยิ้มหัว คุยเรื่องไร้สาระ ทำให้แกหัวเราะ ขณะลูกหัวเราะ หัวใจพ่อแม่ว่าให้อย่างปวดร้าวกับความไม่จริงที่ลูกไม่ได้ลวงรู้ มินนี่ได้รับคำบอกเล่าแคว่าเป็นโรคโลหิตจางอย่างหนัก ถึงต้องรับเลือดและยาต่างๆ

สักวันแกคงจะได้รับความจริง แต่ตอนนี้เราสร้างทำเป็นว่าอนาคตแกยังสดใส เต็มไปด้วยความหวังและความสุข เวลาเป็นแฉะมาเยี่ยม มินนี่จะมีหน้าตาสดใสทันที แต่ลูกสาวคนเดียวของฉันจะไม่วันได้รื่นรมย์กับการมีครอบครัว ไม่มีวันได้สวมเสื้อสีขาวฟูฟ่อง ไม่มีวันได้เป็นภรรยาหรือแม่ หมอให้เราลูกกลับมาพักที่บ้าน “เลือดและยาบำบัดจะทำให้แกฟื้นตัวได้ชั่วคราว แต่นานแค่ไหนหมอบอกไม่ได้ ถ้าอาการทรุดลงก็ต้องให้ยาบำบัดแบบเดิมอีกไปเรื่อยๆ วงการแพทย์ยังไม่มีทางบำบัดมะเร็งในเม็ดเลือดชนิดร้ายแรงแบบที่มินนี่เป็นได้”

เด็กหญิงตัวมอมซิด เหนื่อยง่ายกายเงาจรณะเขาไปทุกขณะ การเก็บความลับเรื่องโรคร้ายจัดเป็นเรื่องยากเวลาที่แกพูดเรื่องงานเต้นรำที่โรงเรียนหรือการแต่งงานกับเบนในสักวันหนึ่งและมีลูกหลานด้วยกัน

ฟังเหมือนคมมีดกรีดแทงแผลในหัวใจฉันแปลบปลาบโลหิตอาบนอง นี่เป็นความฝันของผู้ที่ถูกกำหนดชะตาชีวิตให้ดับสูญหรือไร

มินนี่พยายามชัก “แม่คะ หนูเป็นอะไรกันแน่เนี่ย ไม่ใช่โรคโลหิตจางแน่ๆ ดูท่าทางพอกับแม่สิ มันต้องแย่มากเลยใช่มั้ย หนูมีสิทธิ์ฐานะคะ หนูเป็นมะเร็งใช่มั้ย” ฉันสะอื้นขณะกอดลูกไว้อย่างปลอบประโลม “หนูเคยอ่านเรื่องโรคนี้อะไรมาแล้ว มันจะนานแค่ไหนคะ”

“ก็อาจหลายปีนะลูก ยาใหม่ๆ การให้เลือดช่วยบำบัดได้” ฉันโกหกทั้งที่น้ำตาไหลพราก แต่มินนี่กระซิบว่า “ไม่เป็นไรหรอกคะแม่ คนเราก็ตายกันทั้งนั้นในซักวันนึง หนูจะพยายามไม่กลัวหรอก”

“แต่แม่ปล่อยลูกไปไม่ได้” ฉันโหยไห้ แล้วเราสองคนแม่ลูกกอดกันแน่น ประหนึ่งไม่ยอมให้มีสิ่งไรมาพรากจากกันไปได้เลย ตอนเป็นแฉะมาเยี่ยมมินนี่แล้วกลับออกไปด้วยสีหน้าโศกสลด ฉันรู้ว่ามินนี่คงบอกข่าวร้ายกับเขาแล้ว “แม่คะ หนูกับเบนอยากแต่งงานกันตอนหนูออกจากโรงพยาบาล” มินนี่บอกเมื่อฉันกลับเข้าไปหา แล้วฉันอุทานอย่างตระหนก หากลูกน้ำตาไหลพราก “เราขอแค่ความสุขเล็กๆ น้อยๆ เท่านั้นเอง ความตายจะได้ไม่นานกลัวมากอย่างที่เป็นอย่าง”

สมองฉันคิดพลาณาว่า ความตึงเครียดจากการแต่งงานและภาระการเป็นภรรยา โดยสภาพร่างกายอาจทำให้จุดจบมินนี่ร่ายมาเร็วมากขึ้นไปอีก แล้วฉันก็เห็นแก่ตัวไม่ยอมแบ่งลูกกับใครในช่วงเวลาที่เหลืออยู่นอคนี่ “หนูกับเบนจะอยู่กับพ่อแม่ต่อไป เป็นเขาใจดีว่าหนูไม่แข็งแรง เขาจะระวังหนูเป็นอย่างดี เขารักหนูนะคะแม่” คำพูดซื่อๆ ของลูกทำให้ฉันละอายนใจว่า ตัวเองไม่มีสิทธิ์ขัดขวางทางเลือกของลูก เพราะความรักคือความเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่ ใจกว้าง ไม่ใช่ความเห็นแก่ตัว นั่นเป็นความรักที่ฉันพึงมอบให้ลูกตัวเอง

“ขอแม่คุยกับพ่อก่อนนะลูก” เท่านั้นที่ทำให้รอยยิ้มมินนี่สลายสิ้นมาทันที แพทย์มีความเห็นว่า การแต่งงานจะไม่มีอันตรายกับมินนี่ตราบเท่าที่เรารู้ดูแลเช่นนี้ต่อไป ดังนั้นสี่เดือนหลังจากกลับจากโรงพยาบาล มินนี่กับเบนเข้าพิธีแต่งงานเล็กๆ กันที่โบสถ์ แกสสวยเหลือเกินในเสื้อวิวาห์สีขาว ฉันน้ำตาไหลพรากไม่หยุด มินนี่เป็นลูกสาวและเป็นภรรยาแล้วในวาระนี้ แต่สิบสามวันหลังแต่งงานมินนี่อาการทรุดหนักลง ซึ่งนับได้หกสัปดาห์พอดีนับแต่หมอวินิจฉัยโรค ฉันเฝ้าภาวนาขออย่าให้เวลานั้นมาถึงเลย เมื่อรับเลือดและยาบำบัดอีกสามครั้ง มินนี่ก็ได้กลับบ้านอีก

ห้าสัปดาห์ต่อมา มินนี่บอกว่าแกตั้งครภภ์ หมอเคยเตือนเป็นแล้วถึงอันตรายนี้ แต่มินนี่ยืนยันกรานยอมเสี่ยง ฉันยิ่งขมขื่นมากขึ้นเมื่อคิดถึงสองชีวิตที่จะดับสูญไป

หมอมองไม่เห็นดีและบอกฉันกับสามีว่า มินนี่คงไม่รอดชีวิตไปจนถึงกำหนดคลอดทารกได้

“หมอมองให้เวลาอีกเดือนเดียว เพราะเซลล์เม็ดเลือดขาวเพิ่มปริมาณสูงมากขึ้นทุกขณะแล้ว” หมอบอกตอนหกสัปดาห์ผ่านไป มินนี่นอนแหว่งเป็นส่วนใหญ่ โดยหมอให้ยาชนิดใหม่และให้เลือดสัปดาห์ละสองครั้ง เดือนต่อมาทารกในครรภ์ดิ้น ทำให้แกตื่นเต้นและมีความเชื่อว่าจะอยู่จนครบกำหนดคลอดได้ ขณะหมอสายหน้า “นี่เป็นการฟื้นตัวแค่ชั่วคราวเท่านั้น ไม่มีหวังจริงๆ ไม่มีทางเลย...” จู่ๆ มินนี่หมดสติเข้าสู่อันโคม่าหนักในฉับพลัน ถึงจุดอวสานที่เลี้ยงไม่ได้แล้ว แกกำลังพ่ายแพ้สงครามที่เฝ้าฟาดฟันมานาน กระนั้นมินนี่ยังฝันสูงสุดชีวิตแบบที่หมองเองก็ยังไม่เชื่อ “หนูจะมีชีวิตอยู่เพื่อลูก” แกบอกอย่างหนักแน่นขณะครรภ์ห้าเดือน น้ำหนักตัวแค่เก้าสิบปอนด์ นอนแหว่งตลอดจนหมอบอกว่า “เหลือเวลาอีกไม่กี่วันหรือไม่กี่ชั่วโมงเท่านั้น” มินนี่ต้องรับออกซิเจนเพราะหายใจเองไม่ได้ แกกระซิบแผ่วๆ “ช่วยหนูด้วย แม่”

เวลาล่วงผ่านจากวันเป็นสัปดาห์ กระทั่งครรภ์ย่างเข้าเดือนที่หกและได้รับอาหารทางน้ำเกลือ หมอบอกว่า “เป็นเรื่องอัศจรรย์แท้ๆ ไม่อยากเชื่อเลย” แต่ฉันก็ร้องอย่างสุดท่วงว่า “โหดร้ายเหลือเกินที่จะให้ทารกเกือบจะได้ลืมตามาชมโลก แต่กลับรีบพาออกไปเสียก่อนแบบนี้”

สิบสองวันต่อมามินนี่หมดลมหายใจหลังจากหมดสติเข้าสู่อันโคม่าและไม่ฟื้นขึ้นมาอีกเลย เราทุกคนอยู่รอบกายแกในวาระนั้น มินนี่หายใจเฮือกสุดท้ายก่อนแน่นิ่งไป แกยอมแพ้การต่อสู้ครั้งนี้และฉันเป็นลมหมดสติไป ขณะหวิวแว่ได้ยินเสียงหมอขออนุญาตเป็นทำการผ่าตัดคลอดทารกด้วยความหวังแค่ว่า ทารกยังมีชีวิตอยู่

ตอนฉันได้สติขึ้นมาอีกครั้ง แกก็กระซิบบอกว่า “ทารกยังมีชีวิตอยู่ เป็นเด็กผู้หญิง น้ำหนักหนึ่งปอนด์ ตัวเล็กเหมือนตุ๊กตาที่มินนี่เล่น...” เหตุการณ์ผ่านไปหกปีแล้ว เป็นสมัครเป็นทหารเรือประจำอยู่ที่ญี่ปุ่น หนูน้อยลิซ่าอยู่กับตาและยาย แกมีหน้าตาเหมือนแม่จนเป็นทั้งความรื่นรมย์และขมขื่นของฉัน ลิซ่าเป็นของขวัญที่มินนี่มอบให้เรา และเหนืออื่นใดนั้น มินนี่สอนให้เราเชื่อมั่นในรักอันยั่งยืนนี้รันดร์ด้วย

ลูกจะเป็นความทรงจำที่เยี่ยมล้ำของพ่อแม่ไปตลอดกาล

โสกาพรรณ รัตน์ย

เรื่องแปลกจาก ทู ดาย แสบปี